

*Leányok és ifjak fogadták így,
rozsdás, rekedt dallal a golyókat.
Az a vitéz pedig, aki szopott
tizenöt, húsz, huszonöt, harmincöt...
nem emlékszem már, hány évig is,
meghalt odaadó anyjának
kiszáradt, elapadt emléjén.*

UTASSY JÓZSEF fordításai

PETAR ALIPIEV

Kérészek

*A hosszú eső múltán, alkonyatkor,
mihelyt a felhők eltűntek, nyugatról
felvörösölt a napkorong, s rótt fénye
beledöfött a tó poshadt vizébe,
mely szinte erjedt. Egy perc, és a hőség
váratlanul sok milliónyi kérést
hívott életre – pillanatnyi létre,
hogy legyenek, legalább amíg égve
tűz a nap. Mily önfeledten csapongtak
és istenkém, milyen boldogok voltak
az olyan kegyetlenül kurta létben;
de ha már ez adatott, hát miért ne
kéne elfogadniok ezt is egyképp,
mikor süt a nap és az idő oly szép.*

Balkon

*Mikor végére ér napod,
melyben megszokott munkád végzed,
itt védettnek hiszed magad,
tiéd e három négyzetméter.*

*Körben a zöld korlátvasak,
az öt cserép piros muskátli*

*számodra most a dombokat,
erdőket, madárrajt jelenti.*

*Magad is az vagy már – madár,
mi nyűgeiből megszabadult,
s egyre repül csak, egyre száll...
De a korlátnál tovább nem jut.*

Kakukk

*Felhangzó rikoltásodat
titokzatosság lakja:
mint a rejtőző gondolat,
bennünk él, eltakarva.*

*Valós érzéssé lesz belül
a feléd áradó lélek:
mindegyre itthagyl, menekül,
s mindegyre visszaréved.*

*Reménységemnek hangja vagy,
magányosan kísértő,
fájó hívásod messze hat,
születő, máris tűnő...*

*Nem mindaz vagy-e te vajon,
mi bensőmben tenyészik,
kihajt, akár a fű, a gyom,
majd szárad, elenyészik?*

*Hívásod oly vígasztalan,
maga a végtelenség,
hogyl sejtem, benne a magam
tovatűnő szerelmét.*

*Hívd, hívd kitartón, csalogasd,
dombról le és dombnak fel
az ismeretlen titkokat,
a nékem elérhetetlent!*

Déli szellő

*Először úgy kezdődött, mint egy tréfa –
kicsipkézte a tetőn a havat,
a völgy vékony jegét megroksasztotta,
s kúszott, míg elérte ablakomat.*

*És cseppek után csendültek a cseppek.
A mindenható langyos fuvalom
feketén sötétedő nagy kucsmát tett
a csúcsra a szemközti oldalon.*

*S más ormokról is, mik még jéggel kiverve,
hol nap sütötte, a páncél alatt*

*megindult millió febér erecske –
a legtisztább víz, legszebb áradat.*

*S a végeláthatatlan föld, a párás
síkságok, erdők és maga az ég
kitárt tüdővel szívták a jóságos,
megtisztult élet langy leheletét.*

*S eme életben, hol minden kiáltoz
az örömtől a saját arcára lel,
hatalmas döbbenetet élek át most:
csak egy órája kezdődött életem.*

Szilfák

*Fűves, mohás, aljú erdők helyén,
körben, szétterülő zöld hullámokban
sarjadtak ki itt a domb tetején,
egymás mellett, magvaikat szél hozta.*

*Oly büszke s hallgatag volt mindegyik,
hogy gyökerét lám mélyre eresztette,
boldogan susogtak leveleik,
együtt nőttek, mind feljebb emelkedve.*

*Ám egy tavasszal egyik hirtelen
nekilódult s mindegyiket lehagyta,
árnyékot vetett rájuk, végtelen
lombjaival az eget eltakarta.*

Kínlódtak azok, törzsük elhajolt,

*görbültek évről évre fényt keresve,
de erősek voltak, életrevalók,
s nem pusztultak el az árnytól azért se.*

*Ág ág után nyújtózott mind a gally
a játszi fénysugarak felé törve,
így nőttek nagyra, némán, jajtalan,
mind elevenen, ha meg is gyötörve.*

Fűben

*Munkába, könyvekbe fáradtan, törtetésbe,
évezredes végső igazságokat ismerve fel,
lelkedről ólmos rabláncokat téptél le,
eldőlve a hajlongó fűbe kimerülten.*

*Arcodra apró szürke muslicák szálltak,
mászkáltak testeden a bogarak és hangyák,
s láttad napfényben az ezüstös ökörnyálat,
mint különösen, fennen lengő antennát.*

*És csak úgy, véletlen fölnéztél az égre
a vadzab közül, mi vékony kalászat hányta,
s azt kérdezted: miért hát mindaz, mivégre,
mit egyre hajszoysz, mi erődöt fölzabálja?*

*A szépség, sajna, nélküled is van s volt,
többé semmit sem vár már el tetőled,
a fűben, ami fölött csalogány dala csattog,
aszott szál vagy a végtelen időben.*

KISS BENEDEK fordításai

Ekaterina Joszifova

Augusztus van s átjár a szerelem

*Szárazság-kában a mező
Hasztalan pereg csillagok magia le
Szeptember jön átjár a szerelem
Azt mondtam úrnője vagyok magamnak
s mint kutya sündörög a vágy körülöttem.
Most együtt tápláljuk a tüzet,
bátor szemű szerelmem.
A nagy szárazság tűzhelyünk.
Október jön lobognak a dombok*